

TÍ DRUHÍ.

eknizky.sk

LUKÁŠ PAĽA

Tí druhí

eknizky.sk

Lukáš Pařa

Táto poviedka bola prihlásená do súťaže

TISÍC SLOV . JE DEN PRÍBEH .

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

Tí druhí © eknizky.sk. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

„Dobre ale už ticho! Všetci sa posaďte!“ Jemným hlasom ale napriek tomu prísno sa snaží usadiť slečna S. všetkých žiakov.

Jedine malé dievčatko pozerá von oknom. Vedľa nej je košík s veľkonočným zajkom. Musela ho trochu odsunúť nabok aby mala nerušený pohľad von oknom. Vidí tam staršieho muža ako hľadá priamo na oblohu. Slnko krásne svieti. Je jasný deň. Najkrajší v tomto týždni, pretože doteraz len pršalo.

Dievčatko si uvedomuje, že všetci sedia tak si sadá do lavice aj ona. Slečna S. rozdáva každému papier, na ktorom je desať otázok. Vystrašené a vyplašené pohľady narúša iba pokojný a sústredený pohľad malého dievčatka.

Najmenšieho z celej triedy, no napriek tomu mala najväčšie odhodlanie a túžbu niečo dosiahnuť. Vie čo chce v budúcnosti robiť. Má svoj sen a pre svoj sen bude tvrdo pracovať. Pokojne si prechádza všetky otázky. Nie sú ťažké. Aspoň pre ňu nie. Sústreďí sa najviac ako len môže. Vie, že pre tento test urobila všetko čo bolo v jej silách.

No jej sústredenie narúša iba starec, stojaci v susednom dvore. Starší muž stále stojí na rovnakom mieste ako pred pár minútami. Rýchlo ale odvracia svoj pohľad z muža a vracia sa k testu. Všetky odpovede vyplňa skôr ako všetci v triede. Zdvíha ruku aby mohla odovzdať test skôr, nech sa môže venovať inej činnosti.

„Ešte vám dám bonusovú otázku. Musíš chvíľku počkať.“ Oznamuje slečna S. Trošku smutná no napriek tomu plná očakávania. Čo môže byť ďalšia otázka? V hlave si prechádza všetky poznámky ktoré má a odhaduje otázku. Nič ju nemôže zaskočiť. Na všetko je pripravená.

Ako čaká znovu otočí hlavu k oknu. Muž už nestojí na

mieste ale ľahol si na trávnik. Nikdy nevidela tohto muža. Aj napriek tomu, že sedáva pri okne deň čo deň. Vždy bol tento pozemok opustený. Až dnes sa niečo zmenilo. Pohľad má stále uprený na oblohu ako keby čakal na nejaký nezvyčajný úkaz. Nenápadne preto vytáhuje svoj diár s poznámkami, kde má vyznačené všetky vesmírne úkazy na nasledujúce dni. Nič sa nemá udiat'. Tak čo tam hľadá?

Stále pozerá von oknom a snaží sa jedným očkom pozrieť na oblohu. Nič tam nevidí. Ešte viac to v nej vzbudí túžbu získať odpoveď na otázku. Odpoveď vie iba starec. Z jej prenikavého sústredenia ju dostane príjemný hlas. Znie síce potichu ale ihneď sa vráti myšlienkami späť do triedy.

„Takže. Bonusová otázka. Nebudem ju hodnotiť ak na ňu zodpoviete nesprávne. Kto zodpovie správne, samozrejme mu to môže iba pomôcť.“ Slečna S. prebehne pohľadom po triede aby si bola istá, že každý dáva pozor.

„Čo je to fylogénéza.“ Vyslovuje otázku. Malé dievčatko sa ihneď púšťa do písania keď zrazu. Tma. Tma akoby slnko prestalo v tomto momente existovať. Ozýva sa krik. Panika zachvátila celú triedu. Dievčatko však sedí pokojné a jej pohľad ihneď smeruje na jediný zdroj svetla. Vychádza zo susedného dvora. Priamo vedľa starca svieti niečo malé. Bolo to malé ale vydávalo to jediné a prenikavé svetlo.

Pretože je trieda na prízemí, ihneď otvára okno a chce sa dostať k starcovi. Niečo nehmotné ju to ťahá priamo k nemu. Neuvažuje o tom čo sa môže stať, iba beží. Stúpi na niečo mäkké. Nezáleží jej ani na ibištekoch, ktoré zasadili pod oknom iba včera. Jednoducho sa musí dostať k starcovi čo najskôr. On vie niečo čo ostatní nie a ona to chce zistiť. Musí to zistiť.

Tmu narúša nejaký zvuk. Prší. Znovu. Prvé kvapky dažďa dopadajú na jej telo. Kvapky padajú čoraz hustejšie. No ani to ju neodradzuje. Prekoná všetko aby sa dostala k starcovi.

Ako sa približuje začuje jeho hlas. „Hovoril som to. Ja

som im to hovoril.“ Počuje starca ako niekomu niečo rozpráva. Dievčatko sa obzerá. Je tu ešte niekto ďalší? Nikoho nevidí ani nepočuje odpovedať na starcove slová. „A že starý blázon. Kto je tu teraz blázon.“ Pokračuje v rozprávaní aj napriek tomu, že vedľa neho nie je nikto. Smeje sa. Veľmi sa smeje až to dievčatko znepokojuje.

Starec si ju všimol. „Pod' sa pozrieť.“ Podáva jej ruku. Ona si bez váhania sadá k nemu a pomaly berie do rúk nejaký prístroj. Nepozná ho, nevie čo to je za vecičku ale vyzerá veľmi pokročilo.

„Pozri sa priamo tam.“ Nasmeruje ruku s prístrojom v ruke na miesto, na presne to miesto ktoré sústredene sledoval starec po celý čas. „Niečo vidím. Čo je to?“ Prekvapivo sa pýta, pretože neznáme predmety, ktoré vidí v neznámom prístroji taktiež nespoznáva. „To sú oni! Hovoril som o nich už pred pár rokmi. Vtedy ma vysmiali. Kto sa bude smiať teraz.“ Spokojným hlasom a veľkou radosťou odpovedá.

Dievčatko pomaly odloží prístroj keď si všimne niečo vyryté na povrchu. „Čo je to?“ Ihneď sa opýta aby uspokojila svoju zvedavosť. „Je to symbol. Symbol súhvezdia veľryba. Ktoré sa taktiež nazýva Morská príšera.“ Odpovedá starec.

„Vieš. Pred pár rokmi som pri pozorovaní súhvezdia veľryba zaregistroval isté nepravidelné pohyby. Tak nepravidelné, že to nemohli byť žiadne asteroidy ani nič podobné. Muselo to byť niečo čo sa pohyboval úmyselne. presne smerom, ktorým to aj chcelo ísť. Nevieť prečo som ich zaregistroval práve tam. Ale potvrdilo sa, že už v antickom grécku mali o tomto súhvezdí veľké zmýšľanie. Vedel som, že nemôžeme byť vo vesmíre sami. Je to priveľké miesto a my sme len malé bunky v tomto vesmíre. Možno sme len nejaká malá častica. Alebo ako je pre nás mravenisko, tak je pre nich naša Zem. Ba dokonca náš vesmír. Nie sme nič v porovnaní so

všetkým čo je mimo nás. Mimo nášho chápania. Mimo našej reality.“ Vysvetľuje starec svojim monológom.

Pri rozprávaní vyzerá veľmi šťastne. Jeho blažený pohľad sa nedá ani opísať. Je rád, že konečne ho niekto znovu počúva a neprerušuje ho. Vie, že prišiel za ním niekto kto ho nebude odsudzovať a vysmievať sa mu. Niekto, kto bude s rovnakým záujmom sledovať oblohu. Cíti, že záujem dievčatka je skutočný a možno z nej vychová novú žiačku. Je ešte síce mala, ale odhodlanie a túžba sú silnejšie ako u väčšiny jej rovesníkov. Už len to, že je tu a bez strachu sedí vedľa neho svedčí o jej veľkej zvedavosti.

Dievčatko znovu nechápavo pozerá do prístroja. „Kto sú Oni?“ Vyslovuje nakoniec svoju otázku. Starec sa iba usmeje a jednoducho odpovedá. „Sú to jednoducho, Oni.“